

მე-20 საუკუნის 40-იანი წლები ხასიათდება მეოცე საუკუნის მეორე ნახევრის ერთ-ერთი ყველაზე გავლენიანი კინემატოგრაფიული მოძრაობის დაბადებით: ნეორეალიზმი ანუ ლიბერალიზაციის იტალიური სკოლა.

ამ მოძრაობის შთაგონებით, რომელიც წარმოიშვა რთული ეპოქის შესახებ თხრობის აუცილებლობით, 50-60-იან წლებში დაიბადა ევროპული - nouvelles vagues (ახალი ტალღა). ამ კინემატოგრაფიულმა მიმდინარეობამ ხელი შეუწყო საზოგადოებაში ადათ-წესების გარდაქმნას და ფუნდამენტური როლი ითამაშა იტალიის ახალი იდეების ფორმირებაში ოჯახთან, ქალებთან და წყვილებთან მიმართებაში.

ნეორეალისტურ ფილმებში ხშირად ფიგურირებდნენ ბავშვები ან ძლიერი ქალები, რაც კარგად ჩანს რობერტო როსელინის, ჯუზეპე დე სანტისისა და ვიტორიო დე სიკას ნამუშევრებში. ეს უკანასკნელი არის ნეორეალისტური ესთეტიკის რამდენიმე ყველაზე ცნობილი ფილმის ავტორი.

მისი *Ladri di biciclette* (ველოსიპედის ქურდები) არის დრამატული ეპოსი კაცისა და მისი შვილის შესახებ, რომლებიც რომს სიგრძე-სიგანეზე შემოივლიან სამუშაოს შესანარჩუნებლად აუცილებელი, მოპარული ველოსიპედის დაბრუნების მცდელობით.

დე სიკა ძალიან ცნობილი იყო თავისი შესაძლებლობით, რომ აემოქმედებინა ბავშვები, გადაეღო მათი შეხედულებები, „გაჰყოლოდა“ მათ თავგადასავლებში. ამბობენ, რომ ის ხანდახან მიმართავდა „არაორდინალურ“ მეთოდს, რათა სპონტანურად აეტირებინა ისინი. ანეკდოტი გვიყვება, რომ ერთ-ერთი ფილმის დასასრულისას, ახალგაზრდა მსახიობი რომ აეტირებინა, დე სიკამ ჯიბეში ჩაუწყო სიგარეტის ნამწვი, თითქოს ისინი იქ იპოვა და მას "ciccarolo" და მატყუარა უწოდა. ბავშვი ზუსტად იმ დროს ატირდა, როცა ეს სცენა უნდა გადაეღო.